

© Universitetsforlaget
 Nordisk politiforskning, vol. 1,
 Nr. 1/2014 s. 5–6
 ISSN Online: 1894-8693

Velkommen!

Velkommen til første nummer av *Nordisk politiforskning (NP)*. Som den observante leser har registrert har tidsskriftet en noe ulik tittel på engelsk og nordisk. Den engelske – *Nordic Journal of Studies in Policing* – ligger definitivt nærmere tidsskriftets målsetning, nemlig å dekke forskning på politisær virksomhet i bredeste forstand. Det er som kjent langt flere enn politiet som bedriver politisær virksomhet enn politiet. Dagens situasjon er snarere at man diskuterer hvor sentral politiets politisære rolle er innen moderne samfunn.

Når det gjelder språk så skal det understrekes at tidsskriftet publiserer på svensk, norsk, dansk og engelsk for å dekke de nordiske land. Det er å håpe på bidrag fra forskningsmiljøene i alle de nordiske land og forhåpentligvis også land som assosieres til de nordiske, som de baltiske.

NP er et online tidsskrift. Uten finansiell støtte fra Politihøgskolen, Polisutdanningen ved universitetet i Umeå og Växjö, Centrum for politiforskning ved universitetet i Uppsala og Dansk Rigspoliti hadde ikke tidsskriftet vært en mulighet.

NP har oppstått av en nødvendighet. Det begynner etter hvert å publiseres mange artikler relatert til politisær virksomhet i de nordiske land. Disse spres over et bredt spekter av ulike faglige tidsskrift og får ofte derfor liten spredning utenfor de fag de er skrevet innen. Det vil avgjort være en fordel å få samlet en større del av disse artiklene innen et eget tidsskrift av mer tverrvitenskapelig art. Dette vil kunne styrke fagutviklingen innen feltet.

Et annet poeng er at flere tidsskrifter, som eksempelvis *Nordisk Tidsskrift for Kriminalvidenskap* i dag rett og slett mottar for mange artikler innen politisære studier. Behovet for en egen publiseringskanal synes klar.

Vi håper at tidsskriftet vil appellere bredt på flere vis. Studier innen politiforskning og av politisær virksomhet begås innen mange fag. Det er et felt for historikere, jurister, kriminologer, pedagoger, antropologer, psykologer, idrettsvitere, innen mediafag, ledelsesfag, statsvitere og sosiologer for å nevne noen av de viktigste. Temaene strekker seg over et tilnærmet like bredt spekter med alt fra praktisk anvendt forskning til teoretiske analyser, fra studier av samfunnsmessige prosesser ned til individuelt mikronivå. Forskningen kan metodisk være av høyst ulik art, fra juridisk metode, tekstanalyser, eksperimenter, spørreundersøkelser til observasjoner. Det som er noe av det spennende og utfordrende for enhver som arbeider med forskning innen dette feltet er den meget store bredden og mangfoldet innen fagfeltet.

Første nummer består av flere av bidragene ført i pennen av redaktørene. Rolf Granér har skrevet om humorens betydning innen politikulturen og bygger i stor grad på egne observasjoner i feltet. Humor er en ganske alvorlig sak og

Granér drøfter flere av dens funksjoner innen politiets yrkeskultur, blant annet som en sikkerhetsventil for oppsamlet frustrasjon. En av hensiktene med disse bidragene er å se fremover på de forskningsmessige utfordringene i årene som kommer innen fagfeltet. Det gjør Lars Holmberg i sitt bidrag som tar opp både mangelen på forskning innen visse tema og felter, men kanskje særlig de alvorlige hindrene som har blitt reist mot bruk av anerkjente samfunnsvitenskapelige metoder innen studiet av politiets virksomhet i de nordiske land. Mye av politiets og andre kontrollørers arbeide har opplagt sensitive sider og kan stille forskerne overfor betydelige etiske utfordringer. Men det er ikke politiforskningen alene om. Når reglene for deltakende observasjon flere steder har blitt så strenge at det i praksis er umulig å få tillatelse til å forske så er dette en ytterst betenkelig utvikling som reduserer den samfunnsmessige kontrollen og innsynet i denne virksomheten. I Paul Larssons artikkel om utradisjonelle politimetoder ligger dette dilemma helt i dagen. Mange av metodene er hemmelige, men samtidig av svært inngripende karakter. I dag er situasjonen slik i de nordiske land at man rett og slett mangler forskningsmessig kunnskap om hva som skjer, hvordan metodene benyttes og derved også om konsekvensene av metodebruken i praksis. Geir Aas som skriver om politiets arbeid opp mot vold i hjemmet har selv opplevd å miste muligheten til å benytte svært viktig materiale om hvordan politiet møter familievoldskonflikter ute. Aas tar opp spørsmålet om muligheter og konsekvenser av at politiet utvikler spesialister på feltet familievold.

Forskning på polisiær virksomhet er et viktig felt og utviklingen i retning av betydelig strengere tilgang til forskningsfeltet burde vekke sterke reaksjoner. Det er betenkelig når eksempelvis media oftere har lettere tilgang til informasjon enn forskere. At forskning på polisiær virksomhet er viktig både for samfunnet og politiet selv burde være tydelig. Det er viktig for at politiet og andre skal kunne utøve sine oppgaver bedre. Politiets virksomhet griper ofte ganske direkte inn i menneskers liv, noe man eksempelvis ser i Aas sin artikkel. Ikke bare offer, men også politi kan føle avmakt når de hverken har muligheter eller kunnskap til å løse problemer som oppstår. Det er også avgjørende at samfunnet får kunnskap om hva som skjer i de lukkede rom og de prosesser som, ofte av gode grunner, holdes skjult. Det er vanskelig å forholde seg informert og kritisk til en virksomhet som man kun *tror* man vet noe om, men som man ikke har positiv viten om.

Forskningen har her en viktig rolle å fylle!